

РЕШЕНИЕ

№ 930

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 16.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ингилизов

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9245** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на М. О. Л. срещу Комисия за защита от дискриминация /КЗД/ за сумата от 3900 лева – обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 14.07.2022 г. до окончателното изплащане на главницата.

В исковата молба се твърди, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт – Решение № 98/06.03.2017 г. по преписка №397/2015 на КЗД, отменено с влязло в сила Решение № 7115/14.07.2022 г. по адм. дело № 1084/2018 г. на Върховния административен съд, Пето отделение. В исковата молба се твърди, че това решение на КЗД е предизвикало у ищеца през значителен период множество и различни неприятни преживявания - унижение, притеснение, несигурност, стрес, гняв, накърняване на чувството за справедливост и на доверието в КЗД, което дефинитивно се отразява негативно на качеството му на живот. Същият изпитвал огромно неудобство пред семейството си и в частност пред съпругата си, че е обвинен в извършване на дискриминация спрямо незрящо лице, каквато в действителност не е извършил. Отделно от това се налагало М. Л. да обяснява пред близки и случайни хора, че не е извършил дискриминация, тъй като КЗД не огласила отмяната на незаконосъобразното й решение, а впоследствие и прекратяването на преписката, респ. отпадането на обвинението срещу него за нарушение на ЗЗДискр и на наложената му санкция. Сочи се, че по този начин за част от гражданите той

продължава да е правонарушител, а някои дори използвали случая за очернянето му пред обществото (сочи се публикация в ПИК). С оглед на това се твърди, че незаконосъобразното решение на КЗД е причинило и продължава да причинява значителен психически дискомфорт на ищеца. Многократно М. Л. е изразявал пред семейството си и пред близки и познати нежеланието си да повярва, че призованата да охранява правата и законните интереси на гражданите КЗД е нарушила флагрантно правата му. До отмяната от ВАС на процесното решение на КЗД на 14.07.2022 г., М. Л. е живял в състояние на стрес и обида, което е оказало отрицателно влияние върху психиката и поведението му. Тези вреди той претърпявал и понастоящем, тъй като публикациите за незаконосъобразната му санкция от КЗД за нарушение на ЗЗДискр все още били налични в интернет, който факт продължавал да се отразява негативно на репутацията му в обществото.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, чрез процесуалните си представители, представя становище, в което излага аргументи за липсата на фактическия състав по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Соци се, че от съществено значение при преценката относно основателността се явява Решение от 21 октомври 2021 г. по дело С-824/10 на СЕС, което постановява, че не се допуска незрящо лице да бъде лишено от всякаква възможност да изпълнява функциите на съдебен заседател в наказателно производство, което е в унисон с диспозитива на Решение № 98/06.03.2017 г. на КЗД. Аргументира се, че няма преки и непосредствени вреди, които да подлежат на обезщетяване. Твърди се, че следва да се направи извод, че ищецът не е претърпял твърдените вреди, както и за липса на причинно-следствена връзка между твърдения вредоносен резултат и действията на КЗД.

В съдебно заседание, ищецът редовно призован, се явява лично, представлява се и от адв. К.. В съдебно заседание ищецът лично, поддържа предявения иск и моли същият да бъде уважен изцяло по основание и размер. Претендира направените по делото разноски и да се определи адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата. Адвокат К. излага аргументи за основателност на предявения иск и претендира уважаването на същия.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, се представлява от юрисконсулти М. и И., които молят за отхвърляне на предявения иск, претендират присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че предявеният иск е основателен и доказан. Прави анализ на доказателствата по делото и сочи, че са налице всички изискуеми от закона елементи на фактическия състав за отговорност на ответника по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, както и че не намира размера на исковата претенция за завишен.

Административен съд София - град, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

На 29.09.2015 г. съдебната заседателка от Софийски районен съд - Ж. П., подаде до Председателя на Комисия за защита от дискриминация жалба, в която описвала осъществена, според нея, дискриминация по признаци увреждане и пол от съдия в Софийски районен съд и от Председателя на Софийски районен съд. Към онзи момент председател на СРС бил ищецът М. Л..

По подадената жалба била образувана преписка № 397/2015 г., в хода на която било проведено производство по установяване дали спрямо жалбоподателката П. е

осъществена дискриминация.

С Решение № 98/06.03.2017 г. по преписка № 397/2015 г. на КЗД било постановено, че М. Л. като председател на Софийския районен съд е осъществил дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗЗДискр. по признак „увреждане“ спрямо напълно незрящата съдебна заседателка Ж. П. и на основание чл. 80, ал. 1 от ЗЗДискр. му било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 250,00 лева. В същото било прието, че липсва спор относно обстоятелството жалбоподателката да е лице с увреждане, констатирано в Експертно решение на ТЕЛК № 2504 от 27.12.1976 г. със срок на инвалидност – пожизнено, поради загуба на зрение. Прието било за безспорно и, че жалбоподателката Ж. П. е кандидатствала за съдебен заседател и е била одобрена от Столичен общински съвет. Включена била съответно в списък, който е бил предоставен на Софийски градски съд и била е одобрена за съдебен заседател от Софийски градски съд като е разпределена като такъв в СРС. На 25 март 2015г., П. положила клетва като съдебен заседател и подписала клетвен лист. В протокол от 23.03.2015г. бил отразен жребият за разпределение на съдебните заседатели като Ж. П. била разпределена чрез жребий в 6-ти наказателен състав под № 89, като в този състав били разпределени още трима съдебни заседатели: П. Б. Д. под № 187, П. С. Н. под № 186, и И. Ц. И. под № 94. В списъка били посочени имената на 35 съдебни заседатели, които били резерви. Установено било, видно от представена от Председателя на СРС справка, от деловодството на СРС, че Ж. П. няма участия в наказателни производства, т.е. не е участвала в нито едно съдебно заседание за времето 25.03.2015 г., когато е положила клетва като съдебен заседател, до 09.08.2016 г., когато влязло в сила изменението на чл. 72 от Закона за съдебната власт. КЗД приела, че председателят на СРС е бил запознат с жалба до него на Ж. П. относно неучастие в съдебни заседания и не е дал отговор на същата. С оглед на това, КЗД е приела, че същият имал е възможност да действа така, че да разреши възникналия проблем в качеството му на Председател на СРС, но не е предприел никакви действия в тази посока или поне такива данни в хода на производството пред КЗД не били представени. Изложени били аргументи защо не се приема за основателно изложеното в становището на Председателя на СРС относно причините Ж. П. да не участва като съдебен заседател по наказателни дела на 6-ти състав и с оглед констатирано такова участие след изменение на чл. 72 от ЗСВ през 2016 г. на П. по наказателни дела като съдебен заседател след 09.08.2016 г., бил направен извод, че има осъществена дискриминация. Предвид на това било прието и Решение № 98/06.03.2017 г. по преписка № 397/2015 г. на КЗД.

Същото било обжалвано от ищеца М. Л. и било образувано адм. дело № 3777/2017 г. на Административен съд - София-град (АССГ). С Решение № 6748/16.11.2017 г. по адм. дело № 3777/2017 г. на Административен съд - София-град (АССГ), подадената от М. Л. жалба беше оставена без уважение и решението на КЗД беше потвърдено.

На 23.01.2018 г. по жалба на М. Л. срещу решението на АССГ било образувано адм. дело № 1084/2018 г. на Върховния административен съд (ВАС).

На 07.08.2019 г. на интернет страницата на ВАС било публикувано прессъобщение във връзка с отправеното по адм. дело № 1084/2018 г. на ВАС преюдициално запитване до СЕС. В прессъобщението на съда М. Л. бил индивидуализиран с изписване на собственото и фамилното му име и заеманата в СРС длъжност (за разлика от лицето, спрямо което се твърдяло, че е извършена дискриминация, което било посочено с инициали), публикувана била информация и за предмета на делото и

за наложената му санкция.

В периода 07.08.2019 г. - 22.10.2021 г. обстоятелствата, свързани с предмета на адм. дело № 1084/2018 г. на ВАС, станали публично достояние на широк кръг лица, тъй като същите били разпространени в множество медии и електронни издания с национално и местно значение. Съдържанието на повечето статии било почти идентично, като същите се основавали главно на информацията от прессъобщението на ВАС от 07.08.2019 г. Във всеки от публикуваните материали М. Л. бил индивидуализиран със собствено и фамилно име и заеманата от него длъжност в съдебната система, а част от тях съдържали и негова снимка. Публикуваната информация ищецът определя злепоставяща и уронваща достойнството и честта му, тъй като се правилно внушение, че в качеството му на председател на СРС се е отнесъл дискриминационно към напълно незрящо лице.

С решение от 21 октомври 2021 г. по дело С-824/19, Съдът на Европейския съюз постановил следното: Член 2, параграф 2, буква а) и член 4, параграф 1 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите във връзка с членове 21 и 26 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и с оглед на Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на хората с увреждания, одобрена от името на Европейската общност с Решение 2010/48/ЕО на Съвета от 26 ноември 2009 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат незрящо лице да бъде лишено от всякаква възможност да изпълнява функциите на съдебен заседател в наказателно производство.

В т. 49 от решението СЕС приема, че считано от 9 август 2016 г., вследствие на влизането в сила на законодателна реформа е въведено електронно разпределение на съдебните заседатели, така че, считано от тази дата, Ж. П. е участвала в редица съдебни заседания по наказателни дела. Следователно електронното разпределение на съдебните заседатели, предвидено в разглежданото в главното производство национално законодателство, се извършва независимо от съображения, свързани с личността на тези съдебни заседатели, както и с разглежданите от тях дела, което запитващата юрисдикция следва да провери. По-нататък СЕС припомня, че целта да се осигури пълно спазване на принципите на наказателното производство, сред които тези на непосредственост и на пряка преценка на доказателствата, може да представлява законосъобразна цел по смисъла на чл. 4, § 1 от директива 2000/78 (т. 53), но за тази цел е важно да се провери дали мярката, наложена на П. в главното производство, състояща се в пълното недопускане да изпълнява функциите на съдебен заседател в наказателно производство, е подходяща за постигане на преследваната цел и дали не надхвърля необходимото за постигането ѝ. Що се отнася до тази пропорционалност следва да се вземе предвид фактът, че съгласно член 5 от Директива 2000/78 във връзка със съображения 20 и 21 от нея работодателят е длъжен да вземе подходящи мерки, съобразно нуждите в конкретния случай, за да предостави възможност на лицата с увреждания да имат достъп, да упражняват или да се издигат в професията, освен ако такива мерки не представляват непропорционална тежест за работодателя (вж. в този смисъл решение от 15 юли 2021 г., Tartu Vangla, С-795/19, ЕУ:С:2021:606, т. 42 и 48 и цитираната съдебна практика).

В т. 62 от решението на СЕС, че Ж. П. не е била допусната от съдия С. до каквото и да било участие в наказателни дела, без да се прави разграничение в зависимост от съответните дела и без да се извършва проверка дали е можело да ѝ бъдат предложени

разумни улеснения като материална, лична или организационна помощ.

С влязло в сила на 14.07.2022 г. Решение № 7115/14.07.2022 г. по адм. дело № 1084/2018 г. на ВАС, незаконосъобразните решения на АССГ и на КЗД били отменени и административната преписка била върната на КЗД за ново произнасяне по жалбата на Ж. П.. ВАС приел, че в производството пред КЗД е следвало да бъде установено по безспорен начин дали е било необходимо съдебният заседател да може да вижда, за да се гарантира справедлив съдебен процес по наказателните дела, по които П. не била допусната за периода от 25.03.2015 г. до 09.08.2016 г., за да бъде оправдано различното третиране поради увреждане, или е било възможно изпълнението на функциите на съдебен заседател без да бъдат засегнати правилата на наказателния процес. За целта следвало да бъдат събрани доказателства от антидискриминационния орган дали наказателните дела, разгледани от състава на съдия Ф. С. за процесния период са изисквали преценка на доказателствата въз основа на създаденото от тях визуално впечатление, респективно дали е било възможно въпреки увреждането си, П. да изпълнява функциите си на съдебен заседател по тези дела. Прието било и че, следвало да се сравнят и делата, по които същата е участвала безпрепятствено след 9 август 2016 г., откогато нормативно е въведено електронно разпределение на съдебните заседатели. Едва след събиране и анализ на посочените доказателства, следвало да се направи извод дали недопускането „по принцип“ на съдебния заседател - Ж. П., в разглеждането на наказателните дела през посочения по-горе период е за да бъде гарантиран справедлив процес, което щяло да оправдае законосъобразността на мярката, или да надхвърли необходимото за постигането ѝ, в случаите, в които преценката на доказателствата и изграждането на вътрешното убеждение могат да бъдат извършени въпреки слепотата на съдебния заседател.

С влязло в сила на 08.08.2023 г. Решение № 164/25.04.2023 г. производството по преписка № 397/2015 г. на КЗД е прекратено поради смъртта на жалбоподателката Ж. П. на 23.01.2023 г. и оттегляне на жалбата от страна на нейната наследница - Т. П..

Ищецът твърди, че това решение на КЗД е предизвикало у него през значителен период множество и различни неприятни преживявания - унижение, притеснение, несигурност, стрес, гняв, накарняване на чувството за справедливост и на доверието в КЗД, което дефинитивно се отразило негативно на качеството му на живот. Същият изпитвал огромно неудобство пред семейството си и в частност пред съпругата си, че е обвинен в извършване на дискриминация спрямо незрящо лице, каквато в действителност не е извършил. Отделно от това се налагало М. Л. да обяснява пред близки и случайни хора, че не е извършил дискриминация, тъй като КЗД не огласила отмяната на незаконосъобразното ѝ решение, а впоследствие и прекратяването на преписката, респ. отпадането на обвинението за срещу него за нарушение на ЗЗДискр. и на наложената му санкция. Сочи се, че по този начин за част от гражданите той продължавал да е правонарушител, а някои дори използвали случая за очернянето му пред обществото (сочи се публикация в ПИК). С оглед на това се твърди, че незаконосъобразното решение на КЗД причинило и причинява значителен психически дискомфорт на ищеца. Многократно М. Л. е изразявал пред семейството си и пред близки и познати нежеланието си да повярва, че призованата да охранява правата и законните интереси на гражданите КЗД е нарушила флагрантно правата му. До отмяната от ВАС на процесното решение на КЗД на 14.07.2022 г. М. Л. бил живял в състояние на стрес и обида, което е оказало отрицателно влияние върху психиката и поведението му. Тези вреди той претърпявал и понастоящем, тъй като публикациите

за незаконосъобразната му санкция от КЗД за нарушение на ЗЗДискр. все още били налични в интернет, който факт продължавал да се отразява негативно на репутацията му в обществото.

В хода на съдебното производство като свидетел е разпитана съпругата на ищеца – М. Л., която описва състоянието на съпруга си през времето, в което е водено производството пред КЗД, как се е отразило върху него постановеното Решение № 98/06.03.2017 г. по преписка № 397/2015 г. на КЗД и последващите съдебни процеси до отмяната на същото. Показанията на св. Л. съдът кредитира с доверие, доколкото същите не се оборват от други доказателства по делото. Същевременно, обстоятелството, че свидетелката е съпруга на ищеца не може да е единствено основание, за да не бъдат кредитирани с доверие показанията и. Именно и предвид на изложеното, настоящият съдебен състав приема, че липсва основание на което показанията на св. Л. да бъдат изключени от доказателствената съвкупност по делото.

При така установените фактически обстоятелства, съдът счита следното от правна страна:

Основателността на иск, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. Наличие на отменен незаконосъобразен административен акт; 2. Причинена вреда на физическо или юридическо лице; 3. Да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Доказателствената тежест за установяване наличието на всичките предпоставки се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за претърпени вреди.

В конкретния случай, от събраните по делото доказателства се доказва наличието на всички, предвидени в закона, материални предпоставки.

На първо място съдът приема, че е налице незаконосъобразен административен акт, който е бил отменен и това е именно претендираното от ищеца Решение № 98/06.03.2017 г. по преписка № 397/2015 г. на КЗД. Същото е отменено с окончателно влязло в сила съдебно решение - Решение № 7115/14.07.2022 г. по адм. дело № 1084/2018 г. на ВАС. Макар преписката да е върната за ново разглеждане, не може да има спор, че отмененото решение на КЗД представлява незаконосъобразен административен акт, доколкото именно това обстоятелство е констатирано и от ВАС с оглед неправилно приложение на материалния закон. Дадените указания за събиране на допълнителни доказателства в хода на административното производство не могат да са

аргумент за липса на незаконосъобразност на решението, доколкото постановяването на същото при липсата на тези събрани доказателства винаги води до незаконосъобразност на постановления административен акт. Този извод не се променя от обстоятелството, че в решение от 21 октомври 2021 г. по дело С-824/19, Съдът на Европейския съюз постановява следното: Член 2, параграф 2, буква а) и член 4, параграф 1 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите във връзка с членове 21 и 26 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и с оглед на Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на хората с увреждания, одобрена от името на Европейската общност с Решение 2010/48/ЕО на Съвета от 26 ноември 2009 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат незрящо лице да бъде лишено от всякаква възможност да изпълнява функциите на съдебен заседател в наказателно производство. Това е така, тъй като в соченото решение на СЕС се приема, че следва да се изследва конкретно дали е налице пропорционалност между мярката, наложена на П., в главното производство, състояща се в пълното недопускане да изпълнява функциите на съдебен заседател в наказателно производство, и осигуряване спазването принципите на наказателното производство. Тези аргументи на СЕС по същество са идентични с аргументите на ВАС в решението, с което се отменя приетото през 2017 г. Решение на КЗД и водят на извод за наличие на необходимост от събиране на допълнителни доказателства. Ето защо и съдът не приема за основателни аргументите на ответника, че решението на СЕС е в унисон с диспозитива на Решение № 98/06.03.2017 г. на КЗД.

На следващо място, настоящата съдебна инстанция приема, че са налице и причинени неимуществени вреди на ищеца от незаконосъобразния административен акт. Претендираните за изпитани неприятни преживявания - унижение, притеснение, несигурност, стрес, гняв, накърняване на чувството за справедливост и на доверието в КЗД, което дефинитивно се отразява негативно на качеството му на живот, както и изпитване на неудобство пред семейството си и в частност пред съпругата си, че е обвинен в извършване на дискриминация спрямо незрящо лице не са голословни. Същите са доказани с показанията на съпругата му, а освен това са логична последица от медийното отразяване на случая. За доказано може да се приеме и необходимостта ищецът да разяснява на близки и случайни хора, че не е извършил дискриминация. Това съдът приема също с оглед свидетелските показания по делото и наличието на множество публикации по темата в медийното пространство.

По силата на чл. 4 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие. В съдебната практика се приема, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност. Следва да се приеме за доказана същата по делото. Това е така, тъй като, ако при проведеното административно производство бяха събрани всички възможни доказателства и бяха анализирани същите, не би се стигнало до издаване на незаконосъобразния административен акт. Същевременно няма как да не се приеме, че причинените вреди се дължат на издаването на това решение, доколкото негативните емоции на ищеца не биха се породили при различен резултат от административното производство. Освен това същите са в пряка връзка с наложената административна санкция – глоба, в размер на 250 лева. Освен това е безспорно, че за причинените неимуществени вреди значение има и последващото поведение на КЗД, доколкото липсва огласяване отмяната прекратяването на преписката, респ. отпадането на обвинението за срещу ищеца за нарушение на ЗЗДискр. и на наложената му санкция.

Ето защо съдът намира, предявеният иск за неимуществени вреди за основателен и доказан, поради което ще следва да бъде уважен.

По отношение размера на обезщетението, следва да се отчете, че същото се определя по справедливост. Според настоящата инстанция следва в случая да се отчитат обстоятелствата, че административният акт е станал достояние на значителен кръг от хора и е имал действие в продължителен период от време. Това от своя страна е удължило времетраенето на неимуществените вреди, които са били причинени от действието му. Следва да се отчетат също така и личността на ищеца – лице, на което е било възложено да правораздава, както и заеманата от него длъжност към момента на разглеждане на производството пред КЗД и постановяване на решението – председател на Софийски районен съд. Всички тези обстоятелства са от съществено значение при преценката какъв размер на обезщетение следва да се присъди на ищеца. Отчитайки всичко това, съдът счита, че следва да уважи изцяло предявеният иск в размер на 3900 лева, ведно със законната лихва от 14.07.2022 г. до окончателното изплащане на главницата.

С оглед изхода на делото ответникът ще следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 10 лева държавна такса.

Доколкото по делото е осъществена правна помощ по реда на чл.38, ал.2 вр. ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата на ищеца, то ще следва на адвокат К. да бъде определен адвокатски хонорар в размер на 690 лева на основание чл.8, ал.1 вр. 7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В съответствие с изискванията на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата ще следва Комисия за защита от дискриминация да бъде осъдена да заплати на адв. И. К. определеното адвокатско възнаграждение в размер на 690 лева.
Воден от горното, Административен съд София - град, XXXVII състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисия за защита от дискриминация **ДА ЗАПЛАТИ** на М. О. Л., ЕГН [ЕГН], на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ сумата в размер на 3900 лева (три хиляди и деветстотин лева), представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт – Решение № 98/06.03.2017 г. по преписка №397/2015 на КЗД, отменено с влязло в сила Решение № 7115/14.07.2022 г. по адм. дело № 1084/2018 г. на Върховния административен съд, Пето отделение, ведно със законната лихва, считано от 14.07.2022 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Комисия за защита от дискриминация **ДА ЗАПЛАТИ** на М. О. Л., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 10 (десет лева), представляваща разноси по делото.

ОСЪЖДА Комисия за защита от дискриминация **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат И. К. адвокатско възнаграждение в размер на 690 (шестстотин и деветдесет) лева, дължимо по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата за осъществено безплатно процесуално представителство на М. О. Л., ЕГН [ЕГН], по адм. дело № 9245/2023 г. по описа на АССГ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: